

Glaskisten

Ingen skal sige, at det er umuligt for en sølle skrædder at komme til ære og værdighed her i livet. Det gælder bare om, at han kommer på sin rette hylde og har lykken med sig. En skikkelig og flink skræddersvend kom engang på sin vandring ind i en stor skov, og da han ikke kendte vejen, for han vild. Natten faldt på og han var nødt til at blive derude i den skrækkelige ensomhed. Selv om han lå blødt og godt på mosset, var han dog så bange for de vilde dyr, at han ikke turde ligge roligt et øjeblik, og til sidst klatrede han op i en høj eg for at tilbringe natten der. Han satte sig til rette så godt han kunne og takkede Gud, fordi han havde sit pressejern hos sig, for ellers havde den stærke storm, som blæste igennem skoven, revet ham bort med sig.

Da han havde siddet deroppe i mørket i nogle timer og rystet af angst, fik han pludselig øje på et lys lige i nærheden, og da han tænkte, der måtte ligge et hus, hvor han kunne have det bedre end oppe i træet, klatrede han forsigtigt ned og gik efter lyset. Han kom da hen til en lille hytte, som var flettet af rør og siv, og bankede forsigtigt på døren. Den gik op, og der stod en ældgammel, gråhåret mand i en løjerlig dragt, som var syet sammen af alle mulige klude. "Hvem er I?" spurgte han snerrende. "Jeg er en fattig skrædder," svarede han, "mørket har overfaldet mig herude i skoven. Må jeg ikke nok få lov til at blive her i nat?" - "Gå din vej," sagde den gamle gnavent, "jeg vil ikke have noget at skaffe med sådan en landstryger." Derpå ville han igen gå ind, men skrædderen greb fat i hans frakke og bad så indtrængende, at den gamle til sidst blev rørt og tog ham med sig ind i hytten, gav ham noget at spise og redte en meget god seng til ham henne i en krog.

Den trætte skrædder behøvede ikke at vugges i søvn, men sov sødt til den lyse morgen og tænkte såmænd ikke på at stå op, før en stærk støj bragte ham til at fare sammen. Gennem hyttens tynde vægge trængte lyden af høje brøl og skrig ind til ham. Han blev ganske pludselig ualmindelig modig, klædte sig på i en fart og løb ud. Han fik da øje på en stor, sort tyr og en dejlig hjort, der var i rasende kamp. De for løs på hinanden med en sådan voldsomhed, at jorden rystede, og deres skrig skar igennem luften. Han var længe i tvivl om, hvem der ville gå af med sejren, men til sidst rendte hjorten sit horn ind i livet på sin modstander, som sank

til jorden med et frygteligt brøl.

Skrædderen havde forbausset set til, og inden han fik besindet sig kom hjorten springende hen imod ham og svingede ham op mellem sine store takker. Han fik ikke tid til at tænke sig om, for det gik af sted over stok og sten, over mark og skov og bjerg og dal. Så klamrede han sig fast med begge hænder og gav sig sin skæbne i vold, men han havde fuldstændig en fornemmelse, som han fløj. Langt om længe standsede hjorten foran en klippevæg, og lod ganske forsigtigt skrædderen glide ned på jorden. Han var mere død end levende og det varede længe, før han kunne samle sine tanker. Da han var kommet nogenlunde til sig selv igen, stødte hjorten med sådan en kraft hornene mod klippen, at en dør sprang op. Høje flammer slog ham i møde og en tyk damp indhyllede hjorten, så han ikke kunne se den. Skrædderen vidste ikke, hvad han skulle gøre for at slippe bort fra dette skrækkelige sted, men pludselig hørte han en stemme råbe: "Kom herind og vær ikke bange. Der skal ikke ske dig noget ondt." Han ventede lidt, men drevet af en hemmelig magt adlød han stemmen og gik ind ad døren. Han kom ind i en stor sal, hvis vægge, loft og gulv bestod af firkantede, slebne stene, hvori der var hugget underlige tegn. Han så sig beundrende om, men skulle netop til at gå ud igen, da han atter hørte stemmen råbe: "Gå hen på den sten, som ligger midt i salen. Der skal du finde din lykke."

Han havde allerede fået så meget mod i brystet, at han straks adlød, og stenen begyndte ganske langsomt at synke. Da den standsede så skrædderen, at han stod i en sal, der var lige så stor som den forrige og endnu prægtigere. I væggene var der indhugget fordybninger, hvor der stod gennemsigtige glas fyldt med farvede væsker eller blålig røg. På gulvet stod lige overfor hinanden to store glaskister, som straks vakte hans nysgerrighed. Da han gik hen til den ene, så han, at der lå et smukt slot med stalde og udhuse og alt, hvad dertil hørte. Det var ganske småt, men så nydeligt, at man straks kunne se, det var en kunstner, der havde lavet det.

Han var endnu ikke færdig med at beundre det, da han igen hørte stemmen, som opfordrede ham til at vende sig om og se på den anden glaskiste. Til sin store forundring, så han en dejlig pige ligge deri. Hun lå,

som om hun sov, indhyllet i sit lange, blonde hår og en kåbe. Øjnene var fast lukket, men hendes friske ansigtsfarve og hendes bryst, der steg og sank, viste tydeligt nok, at hun var levende. Skrædderen betragtede hende med bankende hjerte, og pludselig slog hun øjnene op og så glad forbavset på ham. "Nu nærmer min befrielse sig," råbte hun, "skynd dig, hjælp mig ud af mit fængsel, så er jeg frelst." Skrædderen adlød straks og hun stod da ud af kisten og hyllede sig i en vid kåbe, der hang i et hjørne af salen. Så satte hun sig ned på en sten, kaldte på den unge mand, og da hun havde trykket et kys på hans læber, sagde hun: "Endelig har himlen været nådig og sendt dig for at gøre ende på mine lidelser, og nu skal din lykke begynde. Du er min brudgom og skal leve ved min side i fred og glæde. Nu skal jeg fortælle dig min historie.

Jeg er datter af en rig greve. Mine forældre døde, da jeg var ganske ung, efter at de havde bestemt, at jeg skulle opdrages hos min ældste bror. Vi holdt så meget af hinanden og passede så godt sammen, at vi besluttede aldrig at gifte os, men blive hos hinanden, så længe vi levede. Vi kedede os aldrig. Naboer og venner besøgte os tit, og vi var meget gæstfri. En aften kom der en fremmed mand ridende og bad om natteleje, da han ikke kunne nå noget hus før natten. Vi tog venligt imod ham og han fortalte os ved aftenbordet forskellige af sine oplevelser. Min bror syntes så godt om ham, at han indbød ham til at blive nogle dage hos os, og efter at have betænkt sig lidt sagde han ja. Vi rejste os først sent fra bordet, og jeg skyndte mig i seng for at hvile mine trætte lemmer. Næppe var jeg faldet i søvn, før jeg blev vækket af den dejligste sagte musik. Da jeg ikke kunne begribe, hvorfra den kom ville jeg gå ind og vække min kammerjomfru, der sov i værelset ved siden af, men det var, som om der hvilede en tung vægt på mit bryst, og jeg kunne ikke få en lyd frem. Pludselig så jeg ved skinnet af natlampen den fremmede træde ind, skønt begge dørene til mit værelse var låst. Han gik hen til mig og sagde, at han ved hjælp af trolddomskunster havde ladet den yndige musik vække mig og var nu selv gået gennem lukkede døre ind til mig for at tilbyde mig hånd og hjerte. Min modbydelighed for trolddomskunster var så stor, at jeg slet ikke svarede ham. Han ventede i nogen tid for at se, om jeg ikke ville samtykke, men da jeg vedblev at tie, sagde han vredt, at han nok skulle vide at straffe mit hovmod, og gik derpå sin vej. Jeg tilbragte natten i den største uro

og faldt først i søvn henimod morgen. Da jeg vågnede, skyndte jeg mig op for at fortælle min bror, hvad der var sket, men han var ikke i sit værelse, og tjeneren fortalte mig, at han ganske tidligt var redet på jagt med den fremmede.

Jeg tænkte straks, at der var noget galt på færde, lod min hest sadle og red i susende fart ud til skoven, fulgt af en af mine tjenere. Hans hest styrtede imidlertid og brækkede benet, så jeg måtte ride videre alene. Få minutter efter mødte jeg den fremmede, som holdt en smuk hjort i et tov. Jeg spurgte ham, hvor min bror var, og hvordan han havde fået fat i denne hjort, hvis øjne stod fulde af tårer. I stedet for at svare brast han i latter. Jeg blev rasende, greb min pistol og rettede den mod uhyret, men kuglen prellede af mod hans bryst og ramte min hest i hovedet. Jeg faldt om på jorden, den fremmede mumlede nogle ord, og jeg tabte bevidstheden.

Da jeg igen kom til mig selv, lå jeg i denne hvælving i en glaskiste. Troldmanden stod ved siden af mig og fortalte mig, at min bror var forvandlet til en hjort. Mit slot var blevet ganske lille og var indesluttet i glaskisten der, og mine folk var blevet til røg og gemt i flasker. Hvis jeg ville rette mig efter hans ønske, ville han løse trolddommen, han behøvede blot at åbne kisten, så ville alt være ved det gamle igen. Jeg svarede lige så lidt som forrige gang. Han forsvandt nu, og jeg faldt i en dyb søvn. Mange syner drog forbi min sjæl, deriblandt også billedet af en ung mand, der kom og befriede mig, og da jeg slog øjnene op og så dig, vidste jeg, at min drøm skulle gå i opfyldelse. Nu må vi allerførst flytte glaskisten med mit slot hen på den store sten."

Da de havde gjort det, hævdede stenen sig straks op til salen, som lå ovenover, og derfra gik de ud i det fri. Nu åbnede de kisten, og det var underligt at se, hvordan slottet og alle omgivelserne voksede og fik naturlig størrelse. De gik derpå tilbage og hentede glasflaskerne, og næppe havde de åbnet dem, før den blå røg steg ud og blev til levende mennesker. Glæden blev endnu større da hendes bror, som havde dræbt troldmanden i tyrens skikkelse, kom ud af skoven. Samme dag fejrede den lykkelige skrædder sit bryllup med den smukke grevedatter.

* * *